

Kandidat på obduktion

av Anna Abri

Jag är läkarstudent i slutet av min utbildning. Mina offentliga skrivelser har hittills mest involverat löjliga Instagram-captions. Det är därför med största nöje jag utforskar ett nytt forum för mitt skrivande.

Jag är i full färd att sakligt och omsorgsfullt demontera och inspektera någon som tidigare varit någons fru, syster, älskare, hundvakt, farfar, fiende, fastighetsmäklare, rumskompis, fondförvaltare eller kanske optiker. En människa som varit glad, ledsen, hemlös, som firat en efterlängtd befördran, som fått sitt hjärta krossat, som emellanåt uppskattat lite rökig whisky om söndagskvällen, som slagit sin fru, som vunnit en Volvo V70 på Bingolotto, som gillat jazz men hatat koriander eller som kanske lidit av suicidtankar. En människa som frånryckts alla dessa måenden och beteenden och nu i sitt tomma skal blivit föremål för undervisning.

Vid den tidpunkt jag fick reda på att jag skulle obducera hade personen i fråga ingen aning om att den skulle bli obducerad. Personen levde sitt liv med alla sina måenden och beteenden. Vid den tidpunkt jag upptäckte att jag klockan 07:45 nästa torsdag var schemalagd på obduktion så kanske personen drack en kopp kaffe med Yvonne, träffade sin sjukgymnast, dolde en fis under ett viktigt möte, tog en tupplur eller förbannade sig över en sen buss. Inte hade väl han eller hon nödvändigtvis några planer på att gå och dö. Även om min plan var att närvara vid dennes obduktion och inte, gud förbjude, glömma bort att få den där förbaskade signaturen för att bli godkänd på kursen.

Nu ligger personen där. Kall, naken, blek och livlös på en stålgrå brits. Nu föremål för en utredning där ett objekt ska felsökas och dess driftstörning som föranlett systemkollaps ska identifieras.

Aldrig har personen varit mänskligare. Ännu mänskligare än de grönbeklädda individerna som står runtomkring med tänger och hammare. För visst är det väl det som förutsätter ett mänskligt liv, nämligen en kompletterande och väldigt oändlig död?